

KOMISJA
EUROPEJSKA

Bruksela, dnia 11.7.2013
COM(2013) 516 final

2013/0239 (COD)

Wniosek

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

zmieniające rozporządzenie (WE) nr 1013/2006 w sprawie przemieszczania odpadów

{SWD(2013) 267 final}

{SWD(2013) 268 final}

UZASADNIENIE

1. KONTEKST WNIOSKU

Rozporządzenie w sprawie przemieszczania odpadów (rozporządzenie (WE) nr 1013/2006¹) określa wymogi w zakresie przemieszczania odpadów na terytorium UE oraz między UE a państwami trzecimi, z uwzględnieniem ochrony środowiska. Rozporządzenie w sprawie przemieszczania odpadów przewiduje surowsze przepisy w odniesieniu do przemieszczania odpadów niebezpiecznych niż w odniesieniu do odpadów innych niż niebezpieczne.

Rozporządzenie zakazuje wszelkiego wywozu odpadów niebezpiecznych do państw spoza OECD oraz wszelkiego wywozu odpadów przeznaczonych do unieszkodliwienia do państw spoza UE/EFTA (art. 34 i 36 rozporządzenia). Zakaz ustanowiony w rozporządzeniu w sprawie przemieszczania odpadów, dotyczący wywozu odpadów niebezpiecznych do państw spoza OECD wdraża zakaz konwencji bazylejskiej ONZ z 1995 r. Odpady inne niż niebezpieczne mogą być wywożone w celu poddania ich odzyskowi poza OECD, pod warunkiem że odzysk zostanie przeprowadzony w sposób bezpieczny dla środowiska, tj. w sposób w szerokim zakresie równoważny z przepisami mającymi zastosowanie w UE².

W UE wszystkie przesyłki odpadów przeznaczonych do odzysku mają prawo do swobodnego przemieszczania³. W przypadku odpadów innych niż niebezpieczne takie przemieszczanie nie wymaga żadnego uprzedniego zgłoszenia i musi tylko spełnić ogólne przepisy dotyczące informowania (tytuły II-IV rozporządzenia). Przemieszczanie odpadów niebezpiecznych przeznaczonych do odzysku oraz przemieszczanie odpadów przeznaczonych do unieszkodliwienia podlega obowiązkowi uprzedniego zgłoszenia na piśmie i zgody. Jednakże w odniesieniu do przemieszczania odpadów przeznaczonych do odzysku, właściwe organy mogą wyrazić sprzeciw jedynie ze względu na kwestie ochrony środowiska określone w rozporządzeniu (art. 12).

Przewidziano szczegółowe wymogi dotyczące obowiązku odbioru odpadów, jeżeli przemieszczenie okazało się nielegalne lub w przypadku niemożności realizacji przemieszczenia (art. 22–25 rozporządzenia).

Artykuł 50 rozporządzenia zawiera ogólne wymogi dotyczące egzekwowania przepisów i stanowi, że państwa członkowskie przewidują inspekcje w instalacjach i przedsiębiorstwach zgodnie z wymogami dotyczącymi inspekcji zawartymi w dyrektywie 2008/98/WE (dyrektywa ramowa w sprawie odpadów) oraz że państwa członkowskie mogą przeprowadzać kontrole transportu drogowego, kontrole w portach itd. lub kontrole na późniejszym etapie, gdy odpady znajdują się już w instalacji odzysku lub unieszkodliwiania. Poza tymi przypadkami kontrole znajdują się w gestii państw członkowskich. Rozporządzenie w sprawie przemieszczania odpadów nie przewiduje szczegółowych przepisów dotyczących sposobu przeprowadzania inspekcji; przewiduje jedynie, że „kontrole przemieszczeń obejmują sprawdzanie dokumentów, potwierdzenie tożsamości oraz, w odpowiednich przypadkach, bezpośrednią kontrolę odpadów”.

¹ Rozporządzenie (WE) nr 1013/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie przemieszczania odpadów, Dz.U. L 190 z 12.7.2006, s. 1.

² Art. 18, 49 i załącznik VII do rozporządzenia. Zob. również rozporządzenie Komisji (UE) nr 674/2012 z dnia 23 lipca 2012 r. zmieniające rozporządzenie (WE) nr 1418/2007 dotyczące wywozu w celu poddania odzyskowi niektórych odpadów do pewnych państw nienależących do OECD.

³ Zmieszane odpady komunalne z gospodarstw domowych, także gdy odpady te zebrano również od innych wytwórców (kod odpadów 20 03 01), podlegają tym samym przepisom co odpady przeznaczone do unieszkodliwienia, czyli art. 3 ust. 5 rozporządzenia w sprawie przemieszczania odpadów. Wchodzące dostawy przeznaczone do spalarni zaklasyfikowane jako odpady do odzysku podlegają szczególnym przepisom, czyli art. 16 dyrektywy 2008/98/WE („dyrektywa ramowa w sprawie odpadów”).

W wyniku tak ogólnego sformułowania wymogów dotyczących inspekcji w rozporządzeniu, występują znaczne różnice między państwami członkowskimi. Niektóre państwa opracowały dokładne i dobrze funkcjonujące systemy inspekcji przemieszczeń odpadów w portach lub w obiektach producentów odpadów lub podmiotów zbierających, zaś inne mają znaczne problemy z egzekwowaniem przepisów i nie posiadają odpowiednich struktur i zasobów pozwalających na kontrolę strumieni odpadów oraz przeprowadzanie inspekcji. W wyniku tej sytuacji eksporterzy nielegalnych odpadów przemieszczają odpady przez państwa członkowskie, w których przeprowadza się najmniej kontroli. Jeżeli w jednym państwie członkowskim wzrasta poziom egzekwowania przepisów, eksporterzy nielegalnych odpadów zaczynają wykorzystywać inne państwo członkowskie przy dokonywaniu wywozu. W związku z powyższym nielegalnemu przemieszczaniu odpadów można skutecznie zapobiec tylko wówczas, gdy we wszystkich państwach członkowskich prowadzone będą wystarczające kontrole.

Największe problemy związane są z nielegalnym przemieszczaniem odpadów niebezpiecznych i odpadów, które są nielegalnie wywożone w celu w składowania lub przetworzenia w obiektach niespełniających norm. Składowanie lub przetwarzanie w obiektach niespełniających norm często ma poważne skutki dla środowiska naturalnego i zdrowia ludności zamieszkującej w pobliżu składowisk lub obiektów przetwarzania. Wycieki ze składowanych odpadów są szkodliwe dla gleby i strumieni wodnych oraz przyczyniają się do zanieczyszczenia powietrza ze względu na emisje np. metali ciężkich i trwałych zanieczyszczeń organicznych. Jeżeli normy oraz zdolności państw przeznaczenia w zakresie recyklingu nie są adekwatne, potencjalne zagrożenia związane ze środowiskiem i zdrowiem są przenoszone do innych części świata. Przyczynia się to również do wzrostu globalnego ocieplenia i zubożenia warstwy ozonowej.

Niniejszy wniosek ustawodawczy ma na celu wsparcie i ukierunkowanie inspekcji państw członkowskich, tak aby skupiały się one na problematycznych, powodujących wysokie ryzyko strumieniach odpadów opisanych powyżej. Państwa członkowskie przeprowadzają ocenę ryzyka obejmującą poszczególne strumienie odpadów i źródła nielegalnego przemieszczania oraz uwzględniającą dane wywiadowcze, takie jak dochodzenia policji i analizy działalności przestępczej. Priorytetowe cele inspekcji będą wybierane co roku na podstawie tych ocen ryzyka, a następnie będą one publikowane w rocznych planach inspekcji. Plany te są podawane do wiadomości publicznej. Inspektorzy będą uwzględniać plany inspekcji i wymagać dowodów od eksporterów podejrzanych o dokonywanie nielegalnego wywozu, zgodnie z odpowiednimi przepisami wniosku.

Nielegalne przemieszczanie odpadów jest poważnym i częstym problemem. Zakaz wywozu odpadów niebezpiecznych oraz odpadów przeznaczonych do unieszkodliwienia na mocy rozporządzenia jest często obchodzony. Przy dokonywaniu wywozu odpady niebezpieczne często oznacza się jako towar używany, zaś odpady przeznaczone do unieszkodliwienia jako odpady przeznaczone do odzysku. Potwierdzają to wspólne inspekcje przeprowadzone przez Europejską Sieć Wdrażania i Egzekwowania Prawa Ochrony Środowiska – przemieszczanie transgraniczne odpadów (IMPEL-tfs), wspierane przez Komisję. Inspekcje te wykazały bardzo wysoki poziom braku zgodności z rozporządzeniem w związku z nielegalnym przemieszczaniem odpadów. W ramach wspólnych inspekcji w okresie od października 2008 r. do listopada 2010 r. 22 państwa członkowskie przeprowadziły kontrole drogowe i kontrole w portach i sporządziły sprawozdania z tych kontroli (ponad 20 000 kontroli w transporcie i ponad 100 kontroli przedsiębiorstw)⁴. Biorąc pod uwagę całkowitą liczbę kontroli przemieszczanych odpadów pochodzących z UE i w jej granicach w tym okresie (3 454) oraz

⁴ Szczegółowe sprawozdanie IMPEL ze wspólnych inspekcji jest dostępne pod adresem: <http://impel.eu/wp-content/uploads/2012/01/IMPEL-TFS-EA-II-Project-Final-report-adopted-v1-4.pdf>.

liczbę naruszeń przepisów (863) można stwierdzić, że ogólny poziom niezgodności wynosi ok. 25 %.

W przeprowadzonym w 2011 r. badaniu oszacowano wielkość nielegalnych przemieszczeń jako odsetek wszystkich przemieszczeń odpadów w granicach UE i z jej terytorium⁵. Z badania wynika, że nawet gdyby nielegalny był tylko 1 % wszystkich przemieszczeń odpadów, ich całkowita wielkość wynosiłaby 2,8 mln ton rocznie.

Nielegalne przemieszczanie odpadów z UE wynika często z niekontrolowanego zbierania, przechowywania i sortowania, co umożliwia podmiotom prowadzącym nielegalną działalność pozyskanie odpadów i nielegalne przemieszczanie do państw rozwijających się. W badaniu Europolu⁶ z 2011 r. stwierdzono, że tymczasowe składowiska są często wykorzystywane w celu ukrycia ostatecznego miejsca przeznaczenia odpadów oraz utrudnienia organom ścigania działań mających na celu identyfikację przedsiębiorstw źródłowych.

Porty w północno-zachodniej części UE (Antwerpia, Hamburg, Hawr i Rotterdam) odgrywają ważną rolę w wywozie odpadów (e-odpadów, pojazdów wycofanych z eksploatacji, tworzyw sztucznych, papieru i różnych odpadów niebezpiecznych) do państw w Afryce i Azji. Ponieważ w wielu z tych portów ilości odpadów wywożonych z UE (zarówno legalnie, jak i nielegalnie) są znaczne, przeprowadzane są częstsze kontrole i w związku z tym wykrywana jest prawdopodobnie większa liczba nielegalnych przemieszczeń.

Skuteczne egzekwowanie przepisów oraz inspekcje przemieszczania odpadów przyczyniłyby się do zapobiegania powstawaniu znaczących skutków dla środowiska i zdrowia, a także pozwoliłyby na uniknięcie wysokich kosztów i przyniosłyby bezpośrednie korzyści gospodarcze dla państw członkowskich i przemysłu. Korzyści finansowe związane z lepszym egzekwowaniem przepisów obejmują uniknięcie kosztów likwidacji szkód i odesłania do kraju pochodzenia. W niedawnym badaniu wykazano, że bardziej rygorystyczne egzekwowanie przepisów w porcie w Rotterdamie przyczyniło się do zwiększenia jakości i ilości odpadów poddanych recyklingowi, ponieważ odpady przesyłano legalnie do zakładów dysponujących lepszą technologią przetwarzania. Wzmocnione inspekcje w tym porcie przyczyniły się również do stworzenia 22 miejsc pracy w służbach celnych, przy inspekcjach i w zakładach przetwarzania odpadów⁷.

W konkluzjach z dnia 3 czerwca 2010 r. Rada zwróciła się do Komisji między innymi o rozważenie wzmocnienia wymogów UE dotyczących inspekcji i kontroli wyrywkowych prowadzonych na mocy rozporządzenia w sprawie przemieszczania odpadów. W odpowiedzi Komisja dokonała szczegółowej oceny tej kwestii i przygotowała ocenę skutków *ex ante* zgodnie z wytycznymi dotyczącymi ocen skutków.

2. WYNIKI KONSULTACJI Z ZAINTERESOWANYMI STRONAMI ORAZ OCENY SKUTKÓW

W dniu 25 stycznia 2011 r. Komisja rozpoczęła internetowe konsultacje z zainteresowanymi stronami na portalu EUROPA, zgodnie z minimalnymi normami dotyczącymi konsultacji. W trwających 11 tygodni konsultacjach mogły uczestniczyć wszystkie zainteresowane strony za

⁵ Ocena i wytyczne dotyczące realizacji prawodawstwa UE w zakresie odpadów w państwach członkowskich, BiPRO 16 listopada 2011 r., <http://ec.europa.eu/environment/waste/shipments/reports.htm>.

⁶ „Ocena przestępczości zorganizowanej w UE” Europolu, 28 kwietnia 2011 r. s. 30. <https://www.europol.europa.eu/>.

⁷ Badanie „Wdrażanie prawodawstwa UE w dziedzinie odpadów na rzecz ekologicznego wzrostu”, BioIntelligence Service, 2011, <http://ec.europa.eu/environment/waste/studies/pdf/study%2012%20FINAL%20REPORT.pdf>.

pośrednictwem pojedynczego internetowego punktu dostępu.⁸ Otrzymano 65 odpowiedzi od 18 organów państw członkowskich, 1 organu państwa EOG, 25 organizacji przemysłowych, 5 przedsiębiorstw prywatnych, 2 organizacji publicznych, 3 organizacji pozarządowych i 11 osób prywatnych⁹. Zainteresowane strony wyraziły szerokie poparcie dla wprowadzenia unijnych wymogów prawnych w zakresie inspekcji przemieszczania odpadów (90 % respondentów).

W ramach konsultacji społecznych z 2012 r. dotyczących aktów prawnych uciążliwych dla MŚP wyrażono opinię, że rozporządzenie w sprawie przemieszczania odpadów nie doprowadziło do utworzenia wspólnego rynku utylizacji i recyklingu odpadów ze względu na różnice w zakresie wdrażania i interpretacji w poszczególnych państwach członkowskich, oraz że należy dołożyć większych starań w celu zapewnienia jednolitego wdrażania rozporządzenia i skoncentrować się bardziej na kwestii odpadów niebezpiecznych, a w mniejszym stopniu na odpadach niestwarzających problemów. Stwierdzono również, że należy jeszcze bardziej uprościć procedury przemieszczania odpadów między państwami członkowskimi, pozostawiając kwestie inspekcji i oceny zakładów przetwarzania odpadów organom przyjmującego państwa członkowskiego.

Niniejszy wniosek ustawodawczy w sprawie inspekcji przemieszczania odpadów ma na celu zapewnienie bardziej harmonijnego wdrażania rozporządzenia poprzez ustanowienie minimalnych wymogów w zakresie inspekcji w całej UE ze szczególnym naciskiem na problematyczne strumienie odpadów¹⁰. Na mocy rozporządzenia istnieje już procedura przemieszczania odpadów w celu odzysku, która jest prostsza od procedury przemieszczania odpadów w celu unieszkodliwienia. Jednakże brak zharmonizowanych przepisów w zakresie inspekcji wpływa niekorzystnie na właściwe funkcjonowanie rynku wewnętrznego w odniesieniu do przemieszczania odpadów. Prawidłowe funkcjonowanie rynku wewnętrznego wymaga, aby inspekcje przemieszczania odpadów przeprowadzane skutecznie w całej UE. Obecny brak równych warunków działania, spowodowany znacznymi różnicami w egzekwowaniu przepisów, stawia przestrzegające prawa przedsiębiorstwa w niekorzystnej sytuacji gospodarczej. Wysoki poziom nielegalnego przemieszczania odpadów jest szkodliwy dla działających zgodnie z prawem przedsiębiorstw zajmujących się przetwarzaniem i unieszkodliwianiem odpadów. Gdyby rozporządzenie było stosowane prawidłowo w całej UE, przyczyniłoby się do pogłębienia zaufania podmiotów gospodarczych do systemu przemieszczania odpadów. Przedsiębiorstwa działające w sektorze recyklingu i gospodarki odpadami miałyby większą motywację do inwestowania i tworzenia nowych miejsc pracy.

Inspekcja zakładów przetwarzania odpadów jest zadaniem organów państwa członkowskiego, w którym zakłady te się znajdują. Jednakże właściwy organ państwa członkowskiego wysyłki musi mieć możliwość *oceny* w jaki sposób prowadzona będzie gospodarka odpadami w zakładzie przyjmującego państwa członkowskiego. Przykładowo organ w państwie wysyłki może, po dokonaniu analizy odpadów, stwierdzić, że zakład w przyjmującym państwie członkowskim nie jest w stanie nimi gospodarować zgodnie z art. 11-12 rozporządzenia w sprawie przemieszczania odpadów. Ocena ta musi zostać dokonana *zanim* odpady opuszczą państwo członkowskie wysyłki, ponieważ w przeciwnym wypadku niemożliwe jest

⁸ Konsultacje z zainteresowanymi stronami opierały się częściowo na dwóch badaniach: „Wymogi dotyczące inspekcji dla przemieszczania odpadów”, sprawozdanie końcowe z 12 sierpnia 2009 r., Biointelligence <http://ec.europa.eu/environment/waste/shipments/reports.htm>; i „Ocena skutków środowiskowych, społecznych i gospodarczych w odniesieniu do ewentualnych wymogów i kryteriów w zakresie inspekcji, kontroli i kontroli na miejscu dotyczącej przemieszczania odpadów”, sprawozdanie końcowe z 4 czerwca 2010 r., Biointelligence SA, <http://ec.europa.eu/environment/waste/shipments/reports.htm>.

⁹ <http://ec.europa.eu/environment/waste/shipments/news.htm>.

¹⁰ Zob. również komunikat Komisji w sprawie działań następczych w odniesieniu do konsultacji z MŚP dotyczących dziesięciu najbardziej obciążających regulacji UE.

zapobieżenie nielegalnemu przemieszczaniu odpadów. Jeżeli przemieszczenie jest nielegalne, państwo wysyłki może zostać zobowiązane do zapłaty kosztów m.in. zwrotu odpadów do państwa pochodzenia. W związku z tym ocena zakładów przetwarzania odpadów nie może być prowadzona wyłącznie przez organy przyjmującego państwa członkowskiego.

W ocenie skutków *ex ante* przeprowadzonej przez Komisję dotyczącej niniejszego wniosku dokonano analizy różnych wariantów wzmocnienia inspekcji i egzekwowania przepisów rozporządzenia. Europejska Sieć Wdrażania i Egzekwowania Prawa Ochrony Środowiska – przemieszczanie transgraniczne odpadów (IMPEL-tfs), organy państw członkowskich i różne grupy zainteresowanych stron były ściśle zaangażowane w przygotowanie badań przeprowadzonych dla potrzeb oceny.

Z oceny wynika, że połączenie wymogów prawnych i wytycznych na szczeblu UE będzie najskuteczniejszym sposobem rozwiązania problemu nielegalnego przemieszczania odpadów. Wariant ten charakteryzuje się także najniższymi kosztami netto oraz najbardziej pozytywnymi skutkami gospodarczymi, społecznymi i środowiskowymi. Jego stosowanie przyniosłoby znaczne oszczędności kosztów likwidacji szkód i odesłania do kraju pochodzenia, jak również pośrednie oszczędności kosztów dla państw członkowskich, przez które dokonuje się tranzytu odpadów. Przemysł skorzystałby także z harmonizacji prawodawstwa. Większe ilości odpadów przemieszczane drogą legalną przyczyniłyby się do optymalizacji procesów, poprawy technologii sortowania i poprawy jakości odpadów. Prawny wymóg wzmocnienia inspekcji mógłby również doprowadzić do powstawania miejsc pracy i zapobiegać przenoszeniu ich poza UE.

W ramach oceny skutków oszacowano koszty dla państw członkowskich, w których brakuje odpowiednich systemów inspekcji (związane np. z zatrudnieniem personelu, modernizacją infrastruktury i inspekcji). Wyniosłyby one ok. 4 mln EUR rocznie dla całej UE, jednak mogą zostać zrównoważone przez korzyści gospodarcze i społeczne lub sfinansowane przez nakładane kary. Według oceny skutków koszty dodatkowych inspekcji zwrócą się, jeżeli mniej niż 1 % wszystkich inspekcji w ciągu roku doprowadzi do nałożenia średnich kar.

Z oceny skutków wynika, że „planowanie inspekcji” jest najważniejszym z proponowanych środków prawnych. Drugim ważnym czynnikiem przyczyniającym się do rozwiązania problemu byłoby umożliwienie właściwym organom w państwach członkowskich wymagania dowodów od eksporterów podejrzanych o dokonywanie nielegalnego wywozu w celu upewnienia się co do legalności przesyłki, a następnie, w porządku malejącym, kontrole obiektów na wcześniejszych etapach i szkolenia organów.

3. ASPEKTY PRAWNE WNIOSKU

Artykuł 1 ust. 3 lit. b) niniejszego wniosku zmienia art. 50 rozporządzenia w sprawie przemieszczania odpadów poprzez wprowadzenie wymogów dotyczących planowania inspekcji przemieszczania odpadów.

Art. 1 ust. 3 lit. c) wprowadza w art. 50 możliwość, aby właściwe organy w państwach członkowskich wymagały dowodów od eksporterów podejrzanych o dokonywanie nielegalnego wywozu w celu upewnienia się co do legalności przesyłek. Dowody mogą dotyczyć kwestii, czy substancja lub obiekt jest „odpadem”, czy przemieszczane odpady są przeznaczone do odzysku czy do unieszkodliwienia, lub też charakteru poszczególnych metod przetwarzania odpadów i norm stosowanych w instalacji w państwie przeznaczenia, do celów oceny zgodności z art. 49 rozporządzenia.

Artykuł 1 ust. 2 i 4 dostosowuje rozporządzenie w sprawie przemieszczania odpadów do art. 290 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej zgodnie z zobowiązaniem Komisji do dokonania przeglądu przepisów dotyczących procedury regulacyjnej w odniesieniu do każdego z instrumentów, które zamierza zmienić.

Artykuł 2 wniosku stanowi, że rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* i stosuje się je od [dnia 1 stycznia xxxx r. lub dnia 1 lipca xxxx r., w zależności od tego, która z tych dat jest wcześniejsza pod warunkiem, że przypada ona na co najmniej sześć miesięcy od daty wejścia w życie niniejszego rozporządzenia].

4. WPLYW NA BUDŻET

Nie dotyczy.

5. ELEMENTY FAKULTATYWNE

Nie dotyczy.

Wniosek

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY**zmieniające rozporządzenie (WE) nr 1013/2006 w sprawie przemieszczania odpadów**

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 192 akapit pierwszy,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego¹¹,

uwzględniając opinię Komitetu Regionów¹²,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rozporządzenie (WE) nr 1013/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14 czerwca 2006 r. w sprawie przemieszczania odpadów¹³ określa wymogi dotyczące przemieszczania odpadów na terytorium Unii i pomiędzy państwami członkowskimi a państwami trzecimi, mając na względzie ochronę środowiska. Jednakże w przypadku egzekwowania przepisów i inspekcji prowadzonych przez właściwe organy w państwach członkowskich wykryto luki wynikające między innymi z braku w rozporządzeniu wyraźnych przepisów w tej kwestii.
- (2) Adekwatne planowanie inspekcji przemieszczania odpadów jest konieczne w celu ustalenia niezbędnych zasobów wymaganych do przeprowadzenia inspekcji przemieszczania odpadów i skutecznego zapobiegania nielegalnemu przemieszczaniu. Przepisy dotyczące egzekwowania przepisów i inspekcji zawarte w art. 50 rozporządzenia (WE) nr 1013/2006 należy zatem wzmocnić w celu zapewnienia regularnego i spójnego planowania inspekcji. Planowanie powinno obejmować szereg kluczowych elementów, takich jak ocena ryzyka, strategie, cele, priorytety, liczba i rodzaje planowanych inspekcji, przydzielanie zadań, środki współpracy między organami oraz przepisy dotyczące szkolenia inspektorów.
- (3) W Unii obowiązują rozbieżne przepisy jeśli chodzi o możliwość wymagania przez właściwe organy w państwach członkowskich dowodów od eksporterów odpadów w celu upewnienia się co do legalności przesyłek. Dowody mogą dotyczyć kwestii, czy substancja lub obiekt jest „odpadem” w rozumieniu rozporządzenia (WE) nr 1013/2006 lub kwestii, czy odpady zostaną przemieszczone do instalacji zarządzanej w sposób bezpieczny dla środowiska zgodnie z art. 49 rozporządzenia. Art. 50 rozporządzenia powinien zatem przewidywać możliwość, aby właściwe organy w

¹¹ Dz.U. C [...] z [...], s. [...].

¹² Dz.U. C [...] z [...], s. [...].

¹³ Dz.U. L 190 z 12.7.2006, s. 1.

- państwach członkowskich wymagały dowodów od eksporterów podejrzanych o dokonywanie nielegalnego wywozu w celu upewnienia się co do legalności przesyłek.
- (4) Nielegalnie przemieszczane odpady pochodzą często z niekontrolowanych instalacji zbierania, przechowywania i sortowania. Dla takich obiektów należy zatem wprowadzić wymogi dotyczące inspekcji.
 - (5) W wyniku wejścia w życie traktatu lizbońskiego uprawnienia przyznane Komisji na mocy rozporządzenia (WE) nr 1013/2006 należy dostosować do art. 290 Traktatu.
 - (6) Należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjmowania aktów zgodnie z art. 290 Traktatu w celu przyjęcia wymogów technicznych i organizacyjnych dotyczących praktycznego wdrożenia elektronicznej wymiany danych. Szczególnie ważne jest, aby w czasie prac przygotowawczych Komisja prowadziła stosowne konsultacje, w tym na poziomie ekspertów.
 - (7) Przygotowując i opracowując akty delegowane, Komisja powinna zapewnić jednocześnie, terminowe i odpowiednie przekazywanie stosownych dokumentów Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.
 - (8) Komisja może przyjmować wytyczne dotyczące stosowania art. 12 ust. 1 lit. g) rozporządzenia; wytyczne dotyczące stosowania art. 15 rozporządzenia; wytyczne dotyczące współpracy właściwych organów w zakresie nielegalnego przemieszczania; dalsze wytyczne dotyczące stosowania języków; dalsze wyjaśnienie wymogów proceduralnych określonych w przepisach tytułu II rozporządzenia w zakresie ich stosowania do wywozu, przywozu i tranzytu odpadów ze Wspólnoty, do Wspólnoty i przez Wspólnotę.
 - (9) Należy zatem odpowiednio zmienić rozporządzenie (WE) nr 1013/2006.
 - (10) Niniejsze rozporządzenie powinno mieć zastosowanie od dnia 1 stycznia [xxxx] r. lub dnia 1 lipca [xxxx] r., w zależności od tego, która z tych dat jest wcześniejsza pod warunkiem, że przypada ona na co najmniej sześć miesięcy od daty wejścia w życie niniejszego rozporządzenia, aby zapewnić państwom członkowskim i przedsiębiorstwom wystarczający czas na przygotowanie się do stosowania środków wymaganych na mocy art. 50 rozporządzenia,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W rozporządzeniu (WE) nr 1013/2006 wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 2 dodaje się ust. 36 w brzmieniu:

„36. „ponowne użycie” oznacza jakikolwiek proces, w wyniku którego produkty lub składniki niebędące odpadami są wykorzystywane ponownie do tego samego celu, do którego były przeznaczone.”;

2) w art. 26 dodaje się ust. 5 w brzmieniu:

„5. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 59 w odniesieniu do wymogów technicznych i organizacyjnych dotyczących praktycznego wdrożenia elektronicznej wymiany danych w celu przekazywania dokumentów i informacji.”;

3) w art. 50 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Państwa członkowskie, w ramach środków służących egzekwowaniu przepisów niniejszego rozporządzenia, przewidują między innymi inspekcje w instalacjach i przedsiębiorstwach zgodnie z art. 34 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/98/WE z dnia 19 listopada 2008 r. w sprawie odpadów¹⁴ oraz kontrole wyrywkowe przemieszczanych odpadów lub związanego z nimi odzysku albo unieszkodliwiania.”;

b) dodaje się ust. 2a w brzmieniu:

„2a. Państwa członkowskie zapewniają, aby właściwe organy ustanowiły plany inspekcji mających na celu kontrolę zgodności z niniejszym rozporządzeniem. Plany muszą obejmować cały obszar geograficzny przedmiotowego państwa członkowskiego i mieć zastosowanie do wszystkich inspekcji przemieszczania odpadów przeprowadzonych zgodnie z ust. 2, w tym inspekcji w instalacjach i przedsiębiorstwach, inspekcji transportu drogowego i kolejowego oraz inspekcji przesyłek w portach. W planach uwzględnia się następujące elementy:

- a) strategię i cele dotyczące inspekcji przemieszczania odpadów, z uwzględnieniem koniecznych zasobów ludzkich, finansowych i innych;
- b) ocenę ryzyka obejmującą poszczególne strumienie odpadów i źródła nielegalnego przemieszczania oraz uwzględniającą dane wywiadowcze, takie jak dochodzenia policji i analizy działalności przestępczej;
- c) priorytety oraz opis ich wyboru na podstawie strategii, celów i oceny ryzyka;
- d) informacje dotyczące liczby i rodzaju planowanych inspekcji w składowiskach, inspekcji transportu drogowego i kolejowego i inspekcji przesyłek w portach;
- e) podział zadań między organy zajmujące się inspekcjami przemieszczania odpadów;
- f) sposoby współpracy między różnymi organami zajmującymi się inspekcjami; oraz
- g) ocenę konieczności szkolenia inspektorów w kwestiach technicznych lub prawnych związanych z gospodarowaniem odpadami i przemieszczaniem odpadów oraz przepisy dotyczące regularnych programów szkoleniowych.

Plany są corocznie poddawane przeglądowi oraz w stosownych przypadkach aktualizowane. Podczas przeglądu przeprowadza się ocenę stopnia realizacji celów i innych elementów planów.

Plany są udostępniane publicznie przez właściwe organy zgodnie z dyrektywą 2003/4/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2003 r. w sprawie publicznego dostępu do informacji dotyczących środowiska.¹⁵”;

c) dodaje się ust. 4a i 4b w brzmieniu:

¹⁴ Dz.U. L 312 z 22.11.2008, s. 3.

¹⁵ Dz.U. L 41 z 14.2.2003, s. 26.

- „4a. Aby ustalić, że przesyłka nie zawiera odpadów w rozumieniu art. 2 pkt 1, właściwy organ może:
- (i) sprawdzić, czy przewidziano właściwą ochronę przesyłki przed uszkodzeniem w trakcie transportu, załadunku i wyładunku; oraz
 - (ii) w przypadkach podejrzenia nielegalnego przemieszczania wymagać od osoby odpowiedzialnej za przesyłkę przedłożenia kopii faktury i umowy dotyczącej sprzedaży lub przeniesienia własności substancji lub artykułu, stwierdzającej, że jest on(-a) przeznaczony(-a) do ponownego użycia w rozumieniu art. 2 pkt 36 oraz udowodnienia, że jest on(-a) w pełni funkcjonalny(-a).
- 4b. Aby ustalić, że przemieszczane odpady są przeznaczone do odzysku zgodnie z art. 49, właściwy organ może, w przypadkach podejrzenia nielegalnego przemieszczania, wymagać od osoby odpowiedzialnej za przemieszczane odpady przedłożenia umowy, pisma lub innego dokumentu podpisanego przez przedstawiciela instalacji odzysku, określającego metody przetwarzania odpadów, technologie i normy stosowane przez instalację odzysku w państwie przeznaczenia.”;

4) art. 59 i 59a otrzymują brzmienie:

Artykuł 59

Wykonywanie przekazanych uprawnień

1. Powierzenie Komisji uprawnień do przyjęcia aktów delegowanych podlega warunkom określonym w niniejszym artykule.
2. Uprawnienia do przyjęcia aktów delegowanych, o których mowa w art. 26 ust. 5 powierza się Komisji na czas nieokreślony od dnia wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.
3. Przekazanie uprawnień, o którym mowa w art. 26 ust. 5 może zostać odwołane w dowolnym momencie przez Parlament Europejski lub przez Radę. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie uprawnień określonych w tej decyzji. Decyzja o odwołaniu staje się skuteczna od następnego dnia po jej opublikowaniu w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej lub w określonym w tej decyzji późniejszym terminie. Nie wpływa ona na ważność jakichkolwiek już obowiązujących aktów delegowanych.
4. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja przekazuje go równocześnie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.
5. Akt delegowany przyjęty na podstawie art. 26 ust. 5 wchodzi w życie tylko wówczas, gdy Parlament Europejski albo Rada nie wyraziły sprzeciwu w terminie dwóch miesięcy od przekazania tego aktu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie, lub gdy, przed upływem tego terminu, zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformowały Komisję, że nie wniosą sprzeciwu. Termin ten przedłuża się o dwa miesiące z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady.

Artykuł 59a

Procedura komitetu

1. Komisję wspomaga komitet ustanowiony na mocy art. 39 dyrektywy 2008/98/WE. Komitet ten jest komitetem w rozumieniu rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 5 rozporządzenia (UE) nr 182/2011.”.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*. Niniejsze rozporządzenie stosuje się od [dnia 1 stycznia xxxx r. lub dnia 1 lipca xxxx r., w zależności od tego, która z tych dat jest wcześniejsza pod warunkiem, że przypada ona na co najmniej sześć miesięcy od daty wejścia w życie niniejszego rozporządzenia].

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia [...] r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego
Przewodniczący

W imieniu Rady
Przewodniczący